

[Industriministeren]

solid og god debat om de potentielle muligheder, der ligger for udviklingen af det turistmæssige område i Danmark – et område, som jo vitterlig også mange interesserer sig for.

Hr. Dohrmann kom med mange interessante refleksioner. Han sagde således, at Folketinget skal være med til at skabe rammerne omkring erhvervslivets udvikling. Hr. Dohrmann sagde, at tilskud ikke er vejen frem for erhvervslivet, at man skulle lade virksomhederne være i fred, lade de frie markedsmekanismer for virksomhederne arbejde. Jamen havde hr. Dohrmann overhovedet brillerne på, dengang han læste redegørelsen? Jeg fristes til at sige, at det tror jeg bestemt ikke. For hvad er det, redegørelsen siger? Den siger jo netop udtrykkeligt, at det er det offentlige opgave at skabe optimale rammebetingelser for erhvervslivets udvikling. Den siger netop udtrykkeligt, at det ikke er tilskudsvejen, man skal gå. Vi ser så meget erhvervspolitik i udlandet, som er tilskudsbase-ret – tilskud, tilskud, tilskud – for at opret-holde dårlig effektivitet eller barrierer i erhvervspolitikken, for at skabe nogle forhold for virksomhederne, som ikke kaster dem ind i den frie konkurrence, der er det afgørende for erhvervslivets udvikling. Jamen det er jo netop det, der står i redegørelsen. Det er netop det bærende fundament i redegørelsen, at det offentlige ikke skal røre ved erhvervslivet, at erhvervslivet skal udvikle sig selv under frie markedsøkonomiske forhold.

Men hvad er det så, vi vil i den offentlige sektor? Det er netop at skabe rammerne, at skabe gode fundamentale konkurrenceforhold, samtidig med at vi er med til at fremelske en positiv udvikling på forskellig vis på eksportafsetningsområdet og produktionsteknologiområdet.

Heri adskiller det oplæg, som regeringen kommer med, sig på visse punkter afgørende fra det, jeg i dag har hørt fra oppositionen. Jeg tror ikke, dette bliver en lang snak, men jeg synes nok, det er en lidt besynderlig omtale af det fremlagte at kalde det husflidsarbejde. Vi har gjort os store anstrengelser i Industriministeriet for at frembringe dette, som jeg synes er et godt bidrag til ikke blot at skabe en debat i dag om erhvervslivets udvikling, men også til i høj grad at prøve at få fastsat nogle rammer, som erhvervslivet

kan have optimisme inden for, nogle optimale rammer for dets udvikling.

Flere har beskæftiget sig med pengeproblemet – hvor mange penge der er til dette. Jeg kan oplyse, at der til 1987 er afsat en kvart milliard kroner i Industriministeriet til igangsætning af de programmer, der her lægges op til. Nogle vil synes, det er meget, andre, at det er lidt. Vi har fra ministeriets side prøvet at vurdere, hvor meget vi kan få i gang, og mener, at vi kan skabe en fornuftig igangsætning af de fleste af vore programmer.

Af dem er de 200 mill. kr. friske penge, som tillægges Industriministeriets budget, og vi skal netop i den kommende måneds tid diskutere sammenhængene i dette, at vi arbejder med flerårige programmer, altså hvor mange penge der vil være til rådighed i de kommende år.

Her kan jeg glæde alle med at oplyse, at der vil blive tale om, at vi får flere ressourcer at arbejde med; ikke mindst vil der blive et stigende genbrug, når princippet med hensyn til tilbagebetaling på succesrige projekter begynder at slå igennem, og det vil ske omkring 1989. Det har jeg allerede udtalt, hr. Bjørn Westh, så det forbavser mig, at man ikke gennem flittig avislæsning har kunnet se dette.

Det bliver sagt, at der intet står om uddannelse. Det er nu ikke rigtigt, der står en del om uddannelse, men lad mig her føje til, at regeringen udtrykkeligt har sagt, at vores dynamiske erhvervspolitik er en flerhed, som fremkommer fra mange forskellige ministres side: fra arbejdsministeren, fra undervisningsministeren osv. Men vi kan da glæde os over, at disse redegørelser, disse tiltag og disse handlinger, som programmerne også er udtryk for, kommer i dette efterår, således at Folketinget, inden året rinder ud, vil få lejlighed til at se regeringens dynamiske erhvervspolitik i et samlet hele.

Det er interessant, når man ser på finansieringen, som det også blev nævnt af hr. Flemming Hansen, at Socialdemokratiets megen tale om økonomien løser man ved at ændre på skatteforholdene for virksomhederne for derefter at anvende de pågældende penge. Det er en besynderlig vej at gå, det er en vej, som slet ikke stemmer overens med de ideer, der tidligere har været i Socialdemokratiet, idet dette parti jo i høj grad kan